

**Jerzy Kania, Zbigniew
Chołuj, Leszek Słoński, Zygmunt
Bator**

**Kair. Meczet Emira Kurkumasa na
Mieście Umarłych - XIV w.**

Informator Archeologiczny : badania 16, 318-319

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

fragmenty dekoracji. Największą z dotychczas zrekonstruowanych jest scena ofiary składanej przez władcę Amonowo-Re i Amonowi-Kamutefowi /4,5 x 3,20 m/. Ponadto zrekonstruowano szereg innych okazałych scen, jak np. procesję kapłanów niosących barkę Weserhat czy przedstawiającą Totmesa III prowadzonego przez Atuma w jednym wypadku, a przez Montu - w drugim.

DELTA

Państwowe Zbiory Sztuki
Egipskiej w Monachium we
współpracy z Muzeum Ar-
cheologicznym w Poznaniu
i Stacją Archeologii
Śródziemnomorskiej UW
w Kairze

Na czele Ekspedycji stał prof.dr
Dietrich Wildung z PZSZE w Mona-
chium, tokiem prac terenowych kie-
rował doc.dr hab.Lech Krzyżaniak
z Muzeum Archeologicznego w Pozna-
niu /autor sprawozdania/. Finanso-
wały PZSZE w Monachium. Drugi se-
zon badań. Osadnictwo predynastycz-
ne i wczesnodynastyczne w północno-
wschodniej Deltcie.

W czasie trwania systematycznych badań wykopalisko-
wych w Minshat Abu Omar /patrz sprawozdanie/ kontynuowano
badania powierzchniowe /survey/ w północno-wschodniej Deltcie.
Badaniami objęto następujące stanowiska: Tell el-Ginn, Tell
es-Samara, Gezira Sangaha, Tell Aga /=Kufur Nigm, =Khudariya,
=Bzbet el-Tell/.

Pozostałości z okresu predynastycznego zarejestrowano i za-
dokumentowano w Tell es-Samara, w Tell Aga stwierdzono osad-
nictwo z okresu wczesnodynastycznego i Starego Państwa, a w
Tell el-Ginn - z okresu grecko-rzymskiego.

KAIR

Meczet Emira Kurkumasa na
Mieście Umarłych - XIV w.

PP Pracownie Konserwacji
Zabytków

Prace konserwatorskie nad tym obiek-
tem prowadzone były przez cały rok
przy współpracy: ze strony polskiej
- PP PKZ, a ze strony egipskiej -
Departamentu Starożytności. Misja
pracowała pod kierunkiem inż.arch.
Jerzego Kani. W skład misji wcho-
dzili: inż.arch.Zbigniew Chołuj,
Leszek Słoiński - technik budowlany
i Zygmunt Bator - elektryk.

Prace skoncentrowały się nad rekonstrukcją tzw. Kasr, stanowiącego integralną część zespołu grobowego emira. Wymieniono niektóre partie murów wapiennych i zrekonstruowano strop drewniany, zabezpieczając jednocześnie jego fragmenty oryginalne. Przygotowano również dokumentację rysunkową do rekonstrukcji dalszych części zespołu Kurkumasa z jednoczesnym projektem zaadaptowania budowli jako centrum architektury islamu.

W pracach Misji okresowo brał udział prof.dr Tadeusz Dzierżykray-Rogalski badając szkielety znalezione w komorach grobowych mauzoleum Kurkumasa oraz inż.arch.Olgierd Sawicki.

MINSHAT ABU OMAR

Państwowe Zbiory Sztuki Egipskiej w Monachium we współpracy z Muzeum Archeologicznym w Poznaniu i Stacją Archeologii Śródziemnomorskiej UW w Kairze

Na czele Ekspedycji stał prof.dr Dietrich Wildung z PZSzE w Monachium, tokiem prac terenowych kierował doc.dr hab.Lech Krzyżaniak z Muzeum Archeologicznego w Poznaniu /autor sprawozdania/. Finansowały PZSzE w Monachium. Czwarty sezon badań. Nekropole z okresu predynastycznego i grecko-rzymskiego oraz osada z okresu późnego i grecko-rzymskiego.

W pracach Ekspedycji wzięło udział 3 uczestników z Polski. Kontynuowano badania obu nekropoli i osady, zapoczątkowane w poprzednich sezonach. Na obu nekropolach, usytuowanych na tym samym stanowisku, zbadano dalsze 1.000 m² powierzchni odkrywając łącznie 332 groby.

Na nekropoli z okresu predynastycznego odkryto dalszych 81 grobów. Podobnie jak w toku wcześniejszych kampanii, odkryto szkielety w pozycji z nogami podkurczonymi, ułożone na boku. Wyposażenie grobowe składało się przede wszystkim z naczyń ceramicznych /na ogół ceramika "stożkowa", w tym jedno naczynie obrzędowe malowane rysunkiem dwu łodzi rzecznych/ i kamiennych, a także palet kamiennych kosmetycznych, miedzianych ostrzy toporów, siekier, harpunów i bransolet, unikatowej wazy miedzianej, noża krzemienno-bifacjalnie opracowanego, naszyjników i bransolet złożonych z paciorków wykonanych ze złota, karneolu, lapis lazuli, fajansu i kości; w jednym wypadku bransoleta składała się z 18 50 paciorków. Wyposażenie grobowe datuje pochówki na czasy od okresu Naqada II do tzw.dynastii 0 /około 3500-3100 p.n.e./.